

העלון השבועי שלך

האורח שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

info@ohrshalom.net הד"נ חברון – 19:18 מוצש"ק חברון – 20:22 /http://www.ohrshalom.net

הזמנים הם לפי שיעון קיץ

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אלטרס הילדה בת גאורג
בביוב יצחק בן נוריאל
ברנר צילי בת צבי
פרידה בת אברהם
פרידה בת מגדלה חיים לייב
כהן מיטל בת ליאון
לוי יונה בת שלמה
מצקיץ חנה בת דוד
עוקשי נריה בןשלום
פליקס ג'ן בן מוריץ
מנשה בן אברהם
קיר ישעיהו בן שלמה
מרב מלכה בת בנימין
מנשרובה סו בת מיכאל
רוסנסקי בטי בת שלמה
ריעני האובה בת יהיא
טוניה בת מנדל
שניידר קטלין בת וילי

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

נאמר בפרשה "ויצעק משה אל ה' לאמר אל נא רפא נא לה" ואמר האדמו"ר זיע"א בשם אביו רח"י זצ"ל, שאמר בשם זקנם המהרי"א שיש לברר מדוע נכפלה כאן מילת "נא", והסביר שבכך רמז משה רבנו שכל תפלת אדם צריכה להיות לשם ולתועלת השכינה, שהיא קרויה "תפלה", שהיא מתפללת כל העת מאז החורבן למלא את חסרונה,

כי כל מה שהאדם חסר זה בעבור חסרון השכינה שמצויה בגלות, ועל האדם יש חובה ליחד ייחודים ולכל הפחות כפי שפסק השו"ע בכוונת שם הוי"ה ואדנות בעת הברכות, ובכוונות הפשט בפרט בעת התפלה, וירבה תפלה שישלים הקב"ה את חסרון השכינה וממילא יושלם חסרונו.

אלא, "לב יודע מרת נפשו" משום שלא כל הזמנים שווים ולפעמים מרוב כאבו וייסוריו שוכח הוא מצער השכינה ומתפלל על צערו, והקב"ה בגלל רחמיו המרובים נענה לתפלתו, ואם היה יודע האדם שאם היה מבקש שהשי"ת יתקן הכל בשורש העליון היה זוכה לשפע בכפל כפלים, וישועה שלמה בכל הישועות,

אלא שאם יאמר ויתפלל ויכוון על השכינה על מנת שה' ייתן בקשתו בקרוב, וזה לא באמת לבבו, הרי השי"ת בוחן כליות ולב, ידחה הוא חלילה מכל וכל, לכן, אל יתחכם האדם אלא יתפלל כפשוטו לפי מה שהוא במדרגתו באותה העת, ואם זוכה ומרגיש בצער השכינה יתפלל גם עבודה.

ורמז לזה מצינו אצל דוד המע"ה שאמר "שיר המעלות אל ה' בצרתה לי", כלומר שח"ו אם יהיה עת צרה אזי יש להתפלל "אל ה'" היינו צער השכינה, ואז "קראתי ויענני" השי"ת יושיע לי וממילא החיסרון שלמעלה הוא גם למטה, על כן המשך דוד המע"ה ואמר "ה" הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה".

כלומר – שתמיד אהיה במדרגה כזו שארגיש בצער השכינה ולא אתפלל מן השפה ולחוץ, והוא שאמר משה רבנו זיע"א – א"ל נ"א רפ"א נ"א ל"ה.

שבכל מילה יש בה רמז לשם הוי"ה, אותיות "א" ו"י" גימטרייה כ"ו, אות "ל"י" בכתבתה "כ" ו"י", ונתרו אותיות נ-ר-פ-נ-ה במספר "שפה" גימטרייה שכינה במכוון.

ואמר האדמו"ר זיע"א שיש להבין הלא אצל בני" לא נאמרה לשון תאוות, ומשמע מכאן שהם לא התאוו כלל ועל מה הייתה בכייתם?

וגם אם התאוות תאוות לבשר היו צריכים לומר זכרנו בשבתנו במצרים על סיר הבשר ומה הוא מקום טענתם "זכרנו את הדגה" וכו'? ויש עוד לברר אם חטאו מדוע זכו על ידי כך לשבעים זקנים?

אלא שהעניין בזה כתיב "לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי אם על כל מוצא פי ה' יחיה האדם" כי יש בכל דבר מאכל ניצוץ קדוש ואם אוכל האדם את המאכל בקדושה ובטהרה אז מוצא פי ה' הטמון במאכל נותן תוספת קדושה וטהרה ומצא מין את מינו, "ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' אלהיכם"

והנה דרך הצדיק כשרואה באדם שלווה אחר איזה דבר גשמי, אז הצדיק נותן אל ליבו שבודאי זה לעומת זה, ויש גם כן דבר יקר בדבר הזה בקדושה, אלא שנתלבש בלבוש שק ואם מסיר האדם את הגשם מהדבר ההוא אז יכול לבוא לרוחניות שבו, לכן כשראו בני" שהאספסוף להוטים אחר בשר, הבינו שגם בבשר יש ניצוץ קדוש גבוה משאר המאכלים לכן בכו שרצו בתיקון העולם.

כי אם נתחבר נצוץ מהבהמה בחינת ב"ן עם אדם בחינת מ"ה, בעולמות העליונים שם מ"ה מתקן את שם ב"ן, כפי שכתב האריז"ל ששם מ"ה מתקן את השבירה והוא שבו "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם" כי אם האדם אוכל בקדושה מרוויח הרבה שנתוסף לו שפע, אבל אם לא מתחבר איתו הניצוץ הקדוש אינו מרוויח כלום באכילתו וזהו שאמרו "חנם" שלא הרווחנו כלום.

"ועתה יבשה נפשנו אין כ"ל" שזו בחינת יסוד דאחיד בשמיא וארעא היינו לחבר שמים וארץ "בלתי אל המן עינינו" כ המן היה מאכל קדוש בעצם ולא היה צריך בחינת בירור ואין אכילתו נחשבת עבודה רק להוציא יקר מזולל ואז נתייקר שמו יתברך וזה לא ניתן להיעשות במן, לכן הראה להם השי"ת ע"י הע' זקנים שהגיע אליהם נבואה מאצילת משה גם כן בחינת מן שעל ידי המן יוכלו גם כן לבוא לדרגת גדולה ולתוספת קדושה.

על כן כל איש הכשר בישראל ישים על ליבו בעת המאכל שיהיה בקדושה וטהרה ולא להשביע נפשו הבהמית אלא שישים טל לירו ושארל הוא טל מוח להוציא יקר מזולל ולחזקו שח ר"ו טל ידי מ"ה רחיוה אדח ולא יהיה מארלו "חוח"

מאוצר הברכה

"ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים" שבעת הכניע עצמו התלמיד לרב כלבנה לשמש, בביטול גמור, אזי יתדבק רוחא ברוחא, באהבה עזה "ויאצל מן הרוח אשר עליו" ונחה על התלמיד, שהוא יחוד עצום ונורא. וכן קבלנו שהרמב"ם קרא להר"י מיגאש רבתי, שבעת פטירתו של ר"י מיגאש היה הרמב"ם בן חמש שנים, וקרא אותו וסמך ידו עליו, ונחה רוחו של הקדוש עליו, וע"י זה להשגה עצומה ונוראה, ובזה נעשה לו רבו מובהק שלמד רוב חכמתו ממנו. [נוצר חסד – אבות]

מאורות היכל הברכה

"ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה" ואהרן העלה כל נשמת ישראל אל שרשם של דעת עליון עץ החיים, וזהו שהעלה הוא שלא שינה, שהעלה אותם עד מקום החיים האמיתיים שאין שם שינוי אלא דבוקתא יחידאה. ולזה מסיים "כאשר צוה ה' את משה" שעי"י משה שרב כוחו בשורש פני המנורה דעת עליון דמשה הוא יכול להעלות נשמות ישראל עד מקום עץ החיים, ואהרן עשה זה לשעתו בכוח משה, והוא ענין נפלא [ויהי דף ביה]

החידה השבועית

- א. מה הפירוש "בקצה המחנה"?
- ב. מה הפירוש "בדולה"?
- ג. איזה שכר קיבלה מרים על זה שהתעכבה שעה אחת?
- ד. מדוע הפריד הקב"ה את אהרן ומרים ממשה לפני שנזף בהם?

נאמר בפרשתנו: "ואתנה את הלויים נתונים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבוד את עבודת בני ישראל באוהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקודש" (ח, יט).

בספר "שם אנוש" כתב שיש להבין מה טעם הוא זה, שהלויים נתונים תחת בני ישראל כדי שלא יהיה בהם נגף, וכי יפלא מיד ה' לעצור בעד הנגף לבל יבוא על ישראל? ומסביר כי אדם העומד בעבודת הקודש כגון בתפלה ונותן דעתו על ענייני החולין שלו עלול להיפגע ביותר, שכן הוא נותן דעתו ודואג על עניינים פעוטים בשעה שהוא עומד לפני עילת כל העילות המחזיק ומקיים את כל המציאות הקיימת כולה. מה שאין כן שלא בשעת עבודה, שאין האדם נפגע בשל כך. משל לאדם החוטא בפני המלך שענשו גדול מזה החוטא שלא בפני המלך.

זהו שאמרו חכמים שהקב"ה מדקדק עם סביביו כחוט השערה, מפני שהם קרובים ביותר. וזהו שאמרו ישראל בקבלת התורה "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות", כי חששו ישראל מפני הקירבה היתירה אל הקב"ה פן תגרום להם מיתה.

וכך יתפרשו הכתובים גם במקומנו. מחמת קירבה יתירה עלולים חלילה ישראל להיפגע. לפיכך ציוה הקב"ה לתת את הלויים, הרגילים לקרבה יתירה, תחת בני ישראל, שאינם רגילים בכך וקיים חשש שבגלל הקרבה היתירה יינגפו יותר.

מעשה רבותינו מקאמארא

מהרי"א אייכנשטיין מכפר סאפרין זצוק"ל

רבנו לא היה סתם "מכניס אורחים" בהרבה מאנשי הכפרים שבדורו, שהיו מצוינים במידה זו, כי אם גדול בתורה ובמעשים טובים, ששה סדרי משנה היו שגורים על לשונו על פה, כקורא "אשרי יושבי ביתך", והיה בקי בש"ס ובכל ארבעה חלקי השולחן ערוך.

רבינו היה למדן גדול גאון ופלג בשבע חכמות, נצדיק נסתר, והיה נודע בגודל תדקתו ויראתו, ומלבד קדושתו, היה תלמיד חכם גדול ובעל צדקה מאוד, ועד היום יש שם בכפר ביער באר שטבל שם רבינו.

בנו הרה"ק מהרצ"א מזידשוב אמר עליו, אנא חלא בר חמרא לגבי אבא, הא היה מספר שהיו לאביו שלש מידות טובות הללו :

- א. שלא סעד מימיו מבלי להזמין אורח אל שולחנו, וכלא היה אורח מצוי באותו יום – התענה.
- ב. על כל שולחנו נשמעו חידושי תורה, או ממנו או מבניו כשגדלו.
- ג. מעולם לא סיפר לא בגנותם ולא בשבחם של אחרים.

כשגדלו בניו הקדושים והתחילו ללמוד הנהיג רבנו שבכל יום יגיד בסעודה אחד מבניו איזה דבר תורה, על אף גדלותו לא התנהג ברבנות ולא הלך בגדולות עם משרתיו, והיה נוהג לאכול על שלחן אחד עם כל משרתיו כשאר יוצאי חלציו.

רבי אבא היה יושב לילה אחד ועסק בתורה. והיו עמו ר' יוסי ור' חזקיה. אר"י כמה הם בני אדם קשי לב, שאינם משגיחים בדברי עולם ההוא כלום. א"ר אבא, הרע שבלב, האחוז בכל אברי הגוף עושה להם את זה. פתח ואמר, "יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם" (קהלת). יש רעה, זו היא תוקף הרע שבלב, שרוצה לשלוט בדברי עולם הזה. ואינו משגיח בדברי עולם ההוא כלום.

אמאי איהי רעה וכו': למה הלב רע. ומשיב המקרא שלאחריו מוכיח זה, שכתוב, "איש אשר יתן לו האלקים עושר ונכסים" וגו'. מקרא זה קשה, כיון שכתוב "ואינו חסר לנפשו מכל אשר יתאוה", למה "ולא ישליטנו האלקים לאכול ממנו". הרי אינו חסר לנפשו כלום. ומשיב אלא סוד הוא, וכל דבריו של שלמה המלך הם מתלבשים בדברים אחרים, והם כדברי תורה המתלבשים בספורי עולם הזה.

ת"ח אע"ג דבעינן וכו': בוא וראה אע"פ שצריכים להסתכל בלבוש שהוא בספורי העולם, כלומר, אע"פ שאין המקרא יוצא מידי פשוטו. מקרא זה עתה כך הוא אומר, שאדם הולך בעולם הזה, והקב"ה נותן לו עושר, כדי שיזכה בו לעולם הבא, וישאר אצלו קרן מכספו. מהו קרן. כסף ההוא שהוא קיים לנצח, שהוא מקום לצרור בו הנשמה. משום זה הוא צריך להשאיר אחריו קרן הזה, וקרן הזה יקבלו אחר שיצא מעולם הזה.

בגין דהאי קרן וכו': משום שקרן הזה הוא עץ החיים של עולם ההוא - שהוא ז"א, ולא נמצא ממנו בעולם הזה רק אותם הפירות שיוצאים ממנו. וע"כ הפירות שלו אוכל האדם, שזכה להם, בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם ההוא, לזכות בו בחיים עליונים שלמעלה.

ומאן דסאיב גרמיה וכו': ומי שמתמא עצמו, ונמשך אחר טובת עצמו, ואינו חסר לנפשו וגופו כלום, ואותו האילן שהוא ז"א, נשאר, ואינו משים אותו לפניו ביראה, ולקבלו למעלה, אז, "ולא ישליטנו האלקים לאכול ממנו", ולזכות באותו העושר, ודאי איש אחר יאכלנו. כש"א, "ייכין וצדיק ילבש". משום זה צריך האדם לזכות לעולם ההוא במה שנותן לו הקב"ה, ואז אוכל ממנו בעולם הזה, וקרן ההוא ישאר אצלו לעולם האחר, שיהיה צרור בצרור החיים. א"ר יוסי, ודאי הוא כן.

מאורות הסיפור החסידי - אהבת תורה - ג

תקציר: לר' בערל העשיר ממינסק שברוסיה ובעל החסד היה מפעל והיה מקפיד לבוא כל יום מוקדם בבוקר כדי לראות שכולם מתיצבים בזמן, ביום שהבושליקים כבשו את רוסיה הלך כהרגלו ועצרו יהודי שהתחנן שישלם לו מנין לקדיש על אמו שצריך לומר על אמו שהיום הוא יום השנה לפטירתה.

ר' בערל היה נבון מאוד. איך יאחר לעסקיו, ומי ישים עין על מאות פועליו שיתיצבו בדיוק בזמן על עבודתם; ומצד שני, טוב לבו ואצילות נפשו מנעוהו מלסרב לתחנוניו של יהודי, המבקש להגיד קדיש לנשמת אמו המנוחה. אחרי היסוס מה נכנע ונעתר להפצרתו של היהודי, ונתלווה אליו לבית הכנסת הקטן שבקרבת מקום. משנכנס ר' ברל לבית הכנסת, נתמלא כעס ורוגז, בראותו שאינו עשירי למנין אלא הראשון, ועדיין אין אף איש זולתו. התחיל ר' ברל להטיח דברים כלפי היהודי: למה רימיתני, ולמה אתה גוזל את זמני?

כלום פועל בטל אנכי - הלא מאות פועלים עובדים תחת ידי בבית החרושת הגדול, ועלי לעמוד ולפקח עליהם, שלא יעשו מלאכתם רמיה ולא יתרושלו בעבודתם. היהודי לא טמן לשונו בצלחת, וענה לעומתו: לא אתן לך ללכת מכאן. נשבעתי לאמי ע"ה לפני פטירתה, שלא אחסיר אף פעם את הקדיש בשנה הראשונה, ולאחר מכן מדי שנה ביום פטירתה. ועכשיו כשנשתבשו הדרכים, ובגלל מצב החירום שנוצר עקב הקרבות בין צבאות הצאר והמהפכנים הקומוניסטים, קשה לאסוף מנין לתפלה, לא אתן לך ללכת מכאן עד שאגיד קדיש במנין. - ומה יהיה עם מאות הפועלים המחכים למוצא פי במפעלי הגדול? הטיח כנגדו ר' ברל במרירות.

"לא יקרה כלום ולא יגרע מעבודתם דבר, יודע כל אחד את מקומו ומשמרתו, גם מבלי שתעמוד על ראשם ותנגוש בהם" - סנט בו היהודי, והוסיף: בין כה וכה למי אתה עמל ולהיכן אתה רץ וממהר. בעוד יום או יומיים, שובו שבועיים, ישתלטו הבולשביקים על הכל ויקחו ממך את רכושך ואת בית החורשת שלך, ואילו את המצוה הזאת והחסד הזה שאתה עושה עכשיו, שום כח שבעולם לא יוכל לגזול ממך, ויהיה שמור לך לנצח לעולם הבא. - מה פירוש יקחו? כלום שלהם הוא זה, כלום לא עמלתי ויגעתי בעשר אצבעותי עד שעשיתי את כל החייל הזה, ובאיזו זכות יקחו ממני את עמלי ויגיעו - שטויות הנך מדבר, התריע כנגדו ר' ברל.

לא עזרו לר' ברל כל טענותיו, נשך שפתים ונשאר עד שאותו יהודי הצליח לאסוף מנין. הגידו בצוותא כמה מזמורי תהלים, ואמר קדיש. כחיה הפורצת מכלובה, נמלט ר' ברל מידי של אותו יהודי, והחל צועד בצעדים מהירים וחפזים לכוון בית החרושת, כשהוא מציץ מזמן לזמן בעצבנות בשעון הזהב שאחז בידו כל זמן הליכתו. משהתקרב למרחק של כמה מאות מטרים מבית החרושת, הבחין במנהל העבודה שלו שרץ מולו ומנפנף לו בידיו, ומאותות לו בתנועה: עצור!...